

РЕШЕНИЕ

№ 3219

гр. София, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Людмила Коева

ЧЛЕНОВЕ: Радостин Радков

Маргарита Немска

като разгледа дело номер **2324** по описа за **2022** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.2, представлявано от управителя В. Г., срещу Решение № 20206090 от 01.11.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 100 състав, постановено по НАХД № 17186/2020 г. по описа на съда, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) №539763- F 559915 от 05.10.2020 г., издадено от заместник директор на ТД на НАП С., с което на касатора на основание чл. 185, ал.2, във връзка с ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 500 лева за нарушение на чл. 33, ал.1 от Наредба Н - 18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин (Наредбата). С жалбата се иска решението на СРС да бъде отменено като неправилно, както и отмяна на потвърденото с него НП.

Ответникът - ТД на НАП, оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли и остави в сила въззивното решение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност

на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение и обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд – София град, I касационен състав намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащо на касационен контрол съдебно решение. По същество е неоснователна.

Районният съд е изследвал релевантните за спора обстоятелства и е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН). Въз основа на събраните доказателства, първостепенният съд е приел, че ответникът е извършил вмененото му нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г., във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Въззивното решение е правилно.

За да постанови този съдебен акт, въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е възприел за установена фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение, а именно че на 13.07.2020 г. , около 11:45 ч. е извършена проверка от контролните органи на ТД на НАП, съвместно с органите на МВР, в стопанисван от дружеството обект – офис - каса, находящ се в [населено място],[жк], [улица]. Работното време на офиса било от 10:00 ч. до 22:00 ч. В обекта имало монтирано фискално устройство / касов апарат/ с фискална памет, като съгласно междинния отчет от ФП дневният оборот е бил в размер на 0,00 лева, като няма посочени служебно въведени суми, а фактическата касова наличност била в размер на 150,00 лв. Проверката приключила, като на място бил съставен Протокол за извършена проверка, в който бил описан точния час на проверката и констатациите от нея.

На 17.07.2020 г. в присъствието на управителя на дружеството, бил съставен АУАН № F559915 за нарушение на чл.33, ал.1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. Препис от акта бил връчен на управителя на дружеството, който го подписал с отбелязването, че моли за минимална глоба, тъй като си касаело за първо по ред нарушение. Въз основа на акта, на 05.10.2020 г. било издадено НП №539763- F 559915/05.10.2020 г.

Прието е, че установената разлика представлява пари, въведени в касата, но неотразени чрез функцията „служебно въведени“, с която фискалното устройство в обекта е разполагало. Тези факти не са опровергани по време на въззивното съдебно производство. Наказващият административен орган е квалифицирал деянието като нарушение по чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.20106 г., а имуществената санкция е наложена на основание чл. 185, ал. 2, изр. първо ЗДДС, в размер на 500 лева.

Според разпоредбата на чл. 185, ал. 2 ЗДДС, извън случаите по ал. 1 на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. В случаите, когато нарушението не е довело до неотразяване на приходи , се налага санкциите по ал.1 на чл.185 от ЗДДС, които са от 500 лева до 2000 лева. В случая, наложената имуществена санкция е в минималния размер от 500 лева, доколкото не се твърди от страна на контролните органи, а и не се установява по делото нарушението да е довело до неотразяване на

приходи.

Решението е правилно, като изводите на решаващия съд се споделят от настоящата инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни – чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от касатора касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ, вр. ал. 1 и чл. 222, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София – град, I касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20206090 от 01.11.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100 състав, постановено по НАХД № 17186/2020 г. по описа на съда.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], да заплати на ТД на Национална агенция за приходите - С. съдебни разноски в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: